

Posudek vedoucího na práci Bc. Tomáše Jiroty *Euroskepticismus KSČM a ODS*.

Práce je věnována problému stranického (party-based) euroskepticismu, jako případy pro testování byly zvoleny ODS a KSČM. Práce splňuje základní formální náležitosti (rozsah, seznam zdrojů, s výhradami citační styl – někdy není jasné, kdy jde o použití původního zdroje a kdy jde o jeho použití skrze sekundární literaturu, viz např. pozn. 17)

Musím předeslat, že předkládaná práce je druhou, přepracovanou verzí diplomové práce, kterou jsem já sám oponoval v září 2012 a kterou jsem tehdy nedoporučil. Autor se pak rozhodl pro mě jako vedoucí nové verze své práce. Ve srovnání s původní verzí bylo sice dosaženo zlepšení, musím však bohužel konstatovat, že zůstávají i nadále některé zřetelné slabiny, na něž jsem autora opakovaně upozorňoval.

Jako pozitivum lze hodnotit, že práce má nyní jasněji vymezený předmět a základní perspektivu – je to tentokrát již opravdu problém euroskepticismu nahlížený skrze teorii euroskepticismu – , má trochu určitější výzkumné otázky a má hypotézy, vázané na výzkumné otázky.

Teoretický základ je zvolen dobře, Taggart a Szczerbiak jsou jistě legitimní oporou. Žel, kapitola věnovaná teorii euroskepticismu je opět nikoli rozborem, pokusem o postižení diskuse mezi přístupy na jejímž základě by autor přesvědčivě zdůvodnil svou volbu jednoho z nich (to sice učiní, ale po výtce formálně), ale víceméně prostým a často jen heslovitým prepisem jednotlivých přístupů, včetně irelevantních odboček.

Pro odpověď na otázku po povaze euroskepticismu v ODS a KSČM obecně (měkký/tvrký, první hypotéza) hodlal autor použít diskursivní analýzu, což je opět nesporně dobrý nápad, ale výsledek dobrý není. Autor jednak diskursivní analýze, resp. CDA patrně neporozuměl (viz obecné shrnutí na s. 34, to dotvrzuje i zařazení politologických analýz tj. sekundární literatury jako materiálu pro CDA v tomto případě), jednak to, co provádí v empirickém jádru práce (kap. 3), není diskursivní analýza, nýbrž komentovaný prepis programových dokumentů (s marginálními vsuvkami rozhovorů s Vondrou a Ransdorfem), prokládaný citacemi či parafrázemi tří sekundárních zdrojů (Handl, Gjuríčová a okrajově Kubini-Kučerová).

S tím ostatně souvisí, že empirická kapitola v níž měla být CDA aplikována je členěna do nelogických podkapitol (ODS, KSČM, ODS a KSČM v evropských volbách, mimochodem: co je myšleno nadpisem „Euroskepticismus ODS a KSČM vs. evropské volby“?). Kdyby podkapitoly odpovídaly nějakým způsobem řešeným problémům – což předpokládám původně měly –, pak budiž, ale když se v nich v obou řeší totéž a stejným způsobem, proč je oddělovat?

Z aplikace Taggartova přístupu z jeho klasického článku z r. 1998 – a v tomto smyslu objasnění funkce euroskepticismu ve studovaných stranách (druhá hypotéza) – zbyl jen závěr na s. 68-70, který ale není v práci samé podložen žádným rozborem, který by ho opravňoval.

Kapitolu samu pro sebe tvoří problémy stylistické. Podivné či kostrbaté formulace nalézám bezmála na každé stránce. Část je patrně dána příliš doslovným překladem z angličtiny, včetně slovosledu či výrazů (např. komprehensivní zkoumání s. 11; „CDA je zainteresována s kontinuitou a změnou v úrovni, která je více abstraktní, více strukturální.“ s. 34), část je zkrátka prostou neobratností (drobné nelogičnosti jako, že otázky a hypotézy budou ověřovány a pak operacionalizovány, s. 10 nebo tvrzení, že Kopecký a Mudde upozornily na

námítka, čímž autor myslí, že Kopecký a Mudde měli námítka; podivně šroubované věty jako „Pro tuto práci by bylo nemyslitelné nepoužít relevantní zdroje.“, s. 12). Naneštěstí, styl čtenáři často brání i základnímu porozumění textu (např. „Objevitelský étos práce pak cílí právě na korelaci těchto politických aktérů v pozadí vývoje stranického euroskepticismu...“ s. 11). Autor měl věnovat také podstatně větší pozornost formální úpravě, kontrole překlepů apod. (např. Cas Mudde je téměř v celé práci psán s jedním „d“; někdy překlepy nabývají překvapivých významů, např. řeč Margaret Thatcherové v Bruggách v r. 1988 – jejíž název je patrně přebírán z angličtiny – je nazvána „Burger Speech“, s. 9)

Práci navrhuji hodnotit známkou 3.

PhDr. Martin Polášek, PhD.

12.9.2013